

[Ole Bjørn Kraft.]

mål, vel værd en bedømmelse, om det ikke efterhånden er sådan, at det må være naturligt at sige, at forholdstalsvalgmodens konsekvenser finder sit naturlige udtryk i den schweiziske form for regeringsdannelse, hvor regeringen er sammensat af de forskellige partier, på samme måde som f. eks. Københavns magistrat. Derved ville man undgå en hel del af de svagheder, der i tider som dem, vi gennemlever, er til skade for mindretalssystemet. Vi vil under alle omstændigheder ikke på forhånd afvise en tanke som denne.

Men dertil kommer et hovedsynspunkt i tilslutning til, hvad jeg allerede har sagt, nemlig, at hvis vi nu med vold og magt skal have arbejdet færdigt, så vi må forberede os på to valg og en folkeafstemning i marts-april måneder, vil der virkelig være meget ringe udsigt til, at vi når nogen resultater med hensyn til alle de store problemer, vi de kommende måneder skal beskæftige os med. De vil alle blive udsendt til efter valget, ingen vil tage en positiv stilling, når vælgerne få måneder efter skal spørges om tingene. Men er der noget, de ikke tåler ret meget længere, så er det udskydelse.

For at konkludere: vi vil altså deltage i arbejdet og føre det så hurtigt og så langt frem som muligt, men under den forudsætning, at den endelige gennemførelse udsættes, til vi af andre grunde alligevel skal appellere til vælgerne.

Jeg må indrømme, at det er ikke uden ængstelse, jeg fremsætter en sådan udtalelse. Jeg ved meget vel, at den demagogiske agitation straks vil gribe den, at det med de sædvanlige agitatoriske floskler vil blive sagt, at det er den blege valgfrygt, der præger det konservative folkepartis holdning i denne sag. Denne risiko er det imidlertid nødvendigt for os at løbe, hvis vi vil tage saglig stilling i dette spørgsmål. Alle ved i virkeligheden godt, at det konservative folkeparti kun kan vinde ved et valg. Men det kan ikke nytte at lade sig forskrække af en sådan agitation, og dette er altså vort synspunkt.

Lad mig derefter gå over til et af de spørgsmål, som for tiden drøftes indenfor dansk offentlighed. Vi ser med bekymring på den uro, der i den senere tid har været omkring domstole, politi og anklagemyndighed. Leifersagen og de beskyldninger, der i anledning af Wright, Thomsen & Kier-sagens henlæggelse er rejst mod rigsadvokaten, har fået denne uro til at give sig

meget stærke udslag, ja, der er endog blevet nævnt ordet „korruption“ i forbindelse med anklagemyndighed og politi. Det er min opfattelse, at de stærke angreb på hele vort retsvæsen skyder over målet, og ligeledes, at det ikke kan være rigsdagens sag at blande sig i de enkelte retssagers gang eller at kritisere deres udfald. Men alligevel kan vi dog ikke lade disse to sager passe sig selv.

For det første rejser Leifersagen spørgsmålet om at få gjort op med metoder indenfor politi og anklagemyndighed, der synes at stride mod retsplejelovens ånd og bogstav.

For det andet har den højtærede justitsminister overfor folketinget stået inde for forsvarligheden af den mod firmaet Wright, Thomsen & Kier foretagne undersøgelse, men de i de sidste dage fra troværdig side fremkomne udtalelser og oplysninger har nu skabt tvivl om efterforskningens forsvarlighed og gør derfor en undersøgelse til bunds af de mod rigsadvokaten fremsatte beskyldninger absolut nødvendig. Denne undersøgelses udfald kan blive afgørende for vor tillid til den højtærede justitsminister.

For det tredje har Wright, Thomsen & Kier-sagens henlæggelse med fornyet styrke i befolkningen rejst spørgsmålet, om opgøret efter besættelsen har skånet de store, eller for at sige det på en anden måde: i højere grad er gået ud over de små end over de store. Det er nok rigtigt, at der kan rejses kritik overfor de love, i henhold til hvilke opgøret er sket, og mod enkeltheder i dette opgør, men vi mener dog, at i det store og hele må opgøret betegnes som rimeligt og retfærdigt, og vi vil mene, at der atter vil blive ro omkring domstole, politi og anklagemyndighed, når opgøret er endeligt afsluttet og de fejl og mangler, der er blevet konstateret, er blevet rettet.

Vi må derfor henstille til den højtærede justitsminister, at der nu virkelig gøres noget alvorligt — og det vil sige, at der skal ske noget — for at få hele opgøret fra besættelsestiden sluttet, og at der gribes ind med fasthed overfor eventuelle misbrug fra politi og anklagemyndighed. Der er ligesom en følelse af, at det ofte er gået lidt for hastigt og lidt på bedste beskub. Vi kan tilslutte os kravet om kontrol med tiltalefrafald og om større offentlighed vedrørende administrationens afgørelser.

Når jeg derefter vender mig imod den økonomiske politik, skal min første bemærkning være den, at den høje regering synes at nære megen beundring for den